

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО: СВІТОВИЙ ДОСВІД ТА ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

Солопихіна Д.А.

Науковий керівник – Гайдученко С.О., д-р наук держ. упр., доцент

Аналізуючи економіку України, можна сказати, що намічений в минулому столітті перехід до ринкової економіки не був завершений остаточно. Незважаючи на те, що робляться активні спроби розвитку приватного сектора в країні, роль держави в економіці залишається досить високою. Саме тому особливо важливим інститутом, хоч і маловживаним на даний момент, є державно-приватне партнерство (далі ДПП), яке є важелем впливу на бізнес, з метою вирішення проблем державного забезпечення населення необхідними товарами і послугами, за допомогою залучення до їх надання приватного сектору.

Даний інститут постійно набирає обертів і для забезпечення його ефективного функціонування, необхідно усунути всі бар'єри, які перешкоджають його розвитку. Для оцінки ефективності ДПП в Україні, необхідно проаналізувати методи і особливості реалізації ДПП в інших країнах. Аналіз зарубіжного досвіду може дозволити виявити можливості розвитку ДПП в нашій країні з урахуванням національних особливостей, відмінностей і спільних рис з іноземними державами.

Так, наприклад, в Китаї ДПП почало розвиватися в 80-х роках. Першим проектами були проекти ОСЬ, в основі яких був принцип покладання будівництва проекту на приватних партнерів. Надалі з розвитком законодавчої бази ДПП, форма ОСЬ стала не актуальна і багато проектів були визнані незаконними. Так з 2000-х років почало розвиватися ДПП в Китаї, основою регулювання виступали два основних закони. Перший регулював процеси проведення проектів з поліпшення інфраструктури, а другий регулював питання інвестування.

Що стосується Франції, то юридичне оформлення та практичне застосування угод ДПП пов'язані з Постановою № 2004-559 від 2004 року. Тим часом, єдиного закону, що регулює всі можливі форми ДПП у Франції досі немає.

Не менший інтерес представляє Німеччина в області розвитку ДПП. До реалізації проектів ДПП вона приступила значно пізніше багатьох країн, з 2003 року. Саме досвід Німеччини найбільш цікавий для розвитку ДПП в Україні. ДПП в Німеччині сприяє не тільки більш раціональному використанню ресурсів, але так само комплексно вирішує проблему підтримки малого бізнесу.

Так за період з 2002 по 2009 роки в Німеччині у будівництво соціальних об'єктів було інвестовано понад 3,7 млрд. євро, а в сфері дорожнього і інженерного будівництва приблизно 1,9 млрд. євро. При-

чому приблизно 75% всіх проектів ДПП в Німеччині є проектами місцевого значення, а інші проекти федерального рівня.

Отже, виходячи з досвіду ДПП в зарубіжних країнах, можна виділити наступний ряд заходів і пропозицій щодо оптимізації податкового взаємодії держави і бізнесу в Україні:

1. Держава повинна індивідуально підходити до кожного проекту та забезпечувати в особі спеціального інституту державні гарантії за проектами, розподіляючи ризик і прибутковість спільно з приватним партнером. Крім того, сформувані механізми компенсації, який працював би при настанні певних обставин.

2. Опрацювати законодавство в рамках вищесказаних заходів, щоб заходи по оптимізації мали юридичну силу. Внести зміни до БК України (доповнити статті витрат зокрема і по даному напрямку), до ЗУ «Про концесії» та інші нормативні акти, що регулюють партнерські відносини ДПП, в тому числі фінансову і податкову сферу.

3. Опрацювати питання щодо надання податкових переваг і їх розмір. Опрацювати, відповідно, законодавство, окремо для кожного податку: ПДВ, земельний, податок на майно.

4. У перспективі – створення закону, можливо, кодифікованого, що регулює основи організації, регулювання і контролю над ДПП.

Отже, необхідно масштабне впровадження ДПП на місцевому рівні, що дозволить усунути проблему нерозвиненості інфраструктури на сході країни, у віддалених регіонах.

Література:

1. Про державно-приватне партнерство [Електронний ресурс] : Закон України від 1 лип. 2010 р. № 2404-VI. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>

2. Полякова О. М. Державно-приватне партнерство в Україні: проблеми становлення/ О. М. Полякова // Коммунальное хозяйство городов : науч.-техн. сб. – К. : Техніка, 2009. – № 87. – С. 317–322.

3. Guidelines for successful public-private partnerships. European Commission Directorate General regional Policy. March 2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/guides/ppp_en.pdf

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕАЛЬНОЇ УЧАСТІ УКРАЇНСЬКИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У МІСЦЕВОМУ САМОВРЯДУВАННІ

Яцик А.В.

Науковий керівник – Гайдученко С.О., д-р наук держ. упр., доцент

Відповідно до принципу народовладдя, проголошеного Конституцією України, держава має забезпечувати та стимулювати найактив-